

CÍSAŘOVNA ALŽBĚTA.

Román od Viléma Boroše.

"Počká trochu — a nepočká li, ať si jde."

Mezitím zavedl Michiels Luccheniho v ústraní a ptal se ho, jak se dělo.

Luccheni obrátil se dříve k Elvře a řekl jí, aby se posadila na obrubu studnice, že přijde hned a ještě jí něco poví.

Elvira nerada sice, ale přec jen přisvědčila hlavou a posadila se na obrubu u studně.

"Málem bych byl zaplatil za tvou radu životem," řekl Luccheni Michielsovi.

"Byl jsi jistě neobratný."

"To bych neřekl. Kněžna spává v komnatě s balkonem. Schoval jsem se z večera na balkoně, na sloupec zábradlí připevnil jsem silné lano, abych v případě potřeby mohl se po něm zachránit. Byl to moudrý nápad. Když všechno utichlo a kněžna také spala, dal jsem masku na obličej, vešel jsem po špičkách do pokoje. . . . Také dvěře do vedlejšího pokoje byly otevřeny. Tam spal kníže. To- bolka knížete, zlaté hodinky, řetěz, prsteny, ležely na noční skřínce. Vklouzl jsem k němu a sebral toboleku i šperky. V tobolece jsem našel dvacet tisíc lir v papírech. . . . Na skřínce kněžnině rovněž leželo několik diamantových prstenů, náramků a náušnic. . . . Vše jsem ukryl do kapsy. . . . Kněžna tiše spala. . . . anebo jen činila, jakoby spala. . . . Naklonil jsem se k ní a chci jí vtisknouti na spanilé rtíky políbení. . . . V tom okamžiku ucítil jsem v boku prudké bodnutí. . . . Kněžna třímala dýku v ruce a vrazila mně ji do boku. . . . Prchal jsem. . . . utíkal. . . . smekl jsem se po provaze dolů. . . . utíkal ulicemi. . . . Nežli jsem dorazil do této ulice, byl jsem vyslehn a sotva jsem se vlekl. . . . Kněžna neučinila hluk, zavolala jenom svého pána, neboť když prchaje jsem se obrátil, spatřil jsem knížete s kněžnou na balkoně. Ale nevolali o pomoc. . . ."

"To byla potná hloupost. A co teď?"

"Teď prchám."

"To jsem si myslil."

"A?"

"Neděláš dobře."

"Mám se dát zatknouti?"

"Ani za živý svět! Ale odvrátíš podezření."

"Jak?"

"Pravil jsi, že jsi měl na sobě masku."

"Ano. Tu jest!" Vytáhl černou masku z kapsy.

"Dobrá."

"Kněžna mne nepoznala, neměla-li tušení, že jsem to byl já?"

"Radil bych ti, abys šel směle domů, třeba tě rána sebe více bolela. Lehni si hezky a ráno dělej, jakobys o ničem nevěděl."

"Oh, této rady již nepřijmu. Myslíš, že mne zatím již kníže nehledal?"

"To nevíš. Já a Elvira do- svědčíme ti, že jsi se s námi bavil."

"Elvru ještě máme spléstí do toho?"

"Cíl považuje prostředky."

"Ne, ne, já se ukryji a odejdu z Parmy. Peníze mám, mohu to učiniti. . . ."

"Luccheni!" volala Elvira od studnice.

"Již jdu," odušil Luccheni, ale nehnul se.

"Pospíchám, musím již jít," odpověděla dívka. "Co mu chceš ještě?"

Luccheni opřel se o ruku Michielsovu a vrátil se k dívce.

"Chci tě prosit, abys nikomu neřekla o tomto našem setkání."

"To vím."

"Hněváš se na mne?" tázal se Michiels čtveráčně.

"Nemluv více ke mně, nechci tě ani vidět," odpověděla dívka.

"Což jsem se tolik proti tobě prohřešil?"

"Oklamal jsi mne, lhal jsi. . . . Ale já ti přece oplatím nevědek šlechtně. Policie vás hledá. Zítra večer budete oba zatčeni. . . . Jste anarchisté. Zachraňte se, pakli nechcete se dostat do žaláře. Tak ti oplácí tvá oklamaná a podvedená Elvira, zlý Michiels."

"Co to? Co pravíš?" zvolali oba hodní ptáčkové. "Policie že nás hledá?"

"Ano. Byli u nás v osterii. Slyšela jsem, jak řekl mému otci, že jste nebezpeční anarchisté, bychom si na vás dali pozor, policie a četnictvo že má již o vás zprávy, a jakmile budete spatřeni pohromadě, zatknou vás."

"Mluvíš pravdu, Elviro."

"Proč bych lhal?"

Michiels vzázně. Udeřil svého kamaráda do ramene a sklíčeně se ho otázel: "Kolik bys mně mohl dát z těch dvaceti tisíc?"

"Polovici," odušil Luccheni po bratrsku.

Michiels objal Luccheniho. — "Věděl jsem, že se v tobě nesklamu!" pravil poněkud pohnut. "Půjdeme tedy. Půjdeme ihned. Za městem dostaneme povoz a odjedeme na nejbližší stanici, aby nás odtud neviděli ani odsížděti. . . . Nuže, Elviro, půjdeš s námi? . . . Půjdeme do Paříže. . . . Peníze již mám, budeme moci býti živi i bez jmění tvého otce."

Elvira zavrtěla hlavou. "Dívka ku oltáři a pak do Paříže," pravila tiše.

"V Parmě již nemůžeme do kostela," namítl Michiels. "Na cestě v prvním klidném místě se dáme oddati. Nu, pojď s námi, Elviro. Odpusť, že jsem dříve mluvil o tvých penězích, ale hled, bez peněz nelze šťastně žít. . . ."

Elvira stále potřásala hlavou. "Máš-li mne rád, napiš mi, kde jsi a rodiče mne k tobě doprovodí. . . . Ale takto nemohu, ne, ne!"

"Nejednáš dobře, Elviro."

"Nikdy."

"Ještě se zde pořekneš a způsobíš nám nesnáze. . . . A pak budeme moci odpověděti ti jen ostrou dýkou."

"Neodpovíte. Já nikdy nikomu nepovím, co se dnes v noci stalo. Kdybych vám chtěla škodit, tu neřekla bych vám, že vaše policie hledá. S Bohem, piš mně, stane-li se v cizině z tebe poctivec, přiveze mne otec za tebou. Já budu čekatí. . . ."

Dívka podala ruku oběma mužům a rychle odešla ze dvora.

Michiels chtěl ji polibiti, avšak vzpomněl si na to teprve v tu chvíli, kdy Elvira byla již na ulici.

"Kde je deset tisíc lir?" byla první slova Michielsova, když s Lucchenim osamotněl.

Luccheni mlčky vytáhl toboleku knížete Arragonského a mlčku odpočítal Michielsovi peníze do ruky.

"Převléknou se jen do lepšího šatu a vezmu si své listiny a pak půjdeme. Ještě této noci musíme zmizeti z Parmy," řekl Michiels.

"Rychle, kamaráde, mám hroznou bolest. Ráno musíme jít k lékaři, ať jsme kdekoli."

Nemilo ani při hodiny a oba anarchisté ubírali se již ku předměstí, kde hledali si povoz, aby mohli uprchnouti.

Elvira znepokojena vrátila se do rodného domku. Nikdo nespo-

zoroval její příchod, všichni v celém domě tvrdě spali, což bylo i přirozeno, neboť za dne bylo zde plno práce. Elvira zahrabala se do podušek a hořce plakala. Představovala si Michielsova docela jinak. "Jest sprostým zločincem! Oh, Bože můj, naprav ho, zapuď mu z hlavy zlé myšlenky, a ze srdce hříšné city!" šeptala tiše, se slzami v očích a pomalu pozorovala, jak svítá a nastává den!

. . . V paláci knížete z Arragonu vstalo panstvo rovněž v nezvyklou hodinu ranní. Oba byli vážni a zamklí, kníže i kněžna. V noci hledali Luccheniho, ale nebyl doma. Časné ráno poslal kníže pro policejního náčelníka. Služebnictvo si nedovedlo domyslíti, co se stalo. Na ulici pod balkonem bylo vidět několik krůpějí krve na dlažbě, ale v tu chvíli se nikdo o to nestaral.

KAPITOLA 29.

Pod palmami Janovskými.

Paremský policejní náčelník rychle přikvapil. Tušil něco zlého, ale služebnictvo knížete odpovídalo mu jen pokrčením ramen, nikdo mu nemohl říci, proč ho kníže tak časné volá.

Kníže Arragonský přijal policejního úředníka v saloně své choti. Kněžna všechna bledá krčila se na divaně; měla na sobě světlomodré hedvábné nedbalky, jež činily tvář její ještě bledší.

Policejní náčelník zarazil se při skříčeném a vážném tom přijetí. "Musilo se přihoditi něco neobyčejného," myslil si policejní úředník, když stanul před knížetem.

"Především si přeji přísné mlčení," pravil kníže Arragonský. "Nechci, aby město a země byly plny zpráv o dnešní události. Svět má zlý jazyk, mohl by si ještě událost tu špatně vysvětlovati. . . . Posadte se, pane fediteli, a vyslechněte mne."

Policejní úředník posadil se mlčky a jako stroj.

"Dnes v noci nás Luccheni oloupil," pokračoval kníže tiše. — "Vloupal se i do ložnice mé paní a kdyby moje žena nebyla pravou Neapolitánkou, odvážnou a smělou, kdyby byla ztratila duchapřítomnost, mohla se jí přihoditi ha nebná potupa. Považte si, darebák chtěl paní polibiti."

"Víte jistě, jasnosti, že Luccheni je pachatel?"

"Jsem tím úplně jist. Lupič měl sice na obličej masku, avšak každý pohyb jeho svědčil, že je to on. A že se neklamu, svědčí nejlépe to, že zmizel. Dnes v noci odešel z domu a více se nevrátil."

"To není posud důkazem, ale přes to věřím, že byl pachatelem. Vyslechl jsem potají jeho řeč a dnes večer chtěl jsem ho v Goleně zatknouti."

"Provaz, po němž se spustil s balkonem, náleží nám. Moje paní poranila těžce toho ničemu, bodla ho dýkou do boku, nemohl tedy ani daleko uprchnouti. Hleďte ho nebo ho dejte hledati a odevďte ho soudu. To jsou důsledky toho, že jste Luccheniho i s jeho soudruhům nedal ihned zatknouti, když jste se o nich dověděli, že jsou anarchisté."

"Považoval jsem to všechno za plané řeči," odpověděl policejní náčelník ostýchavě. "Ale ujišťuji vás, jasnosti, že Luccheni i jeho soudruha ještě dnes se zmocníme a do vězení vsadíme."

"Moje choť jest rozčilená na smrt nemocna. Můžete si představit její duševní stav, do něhož po tomto loupežném útoku upadla. Vy jste tomu mohl předejiti, neb jste věděl, kdo jest Luccheni. Mne upozornil jste na něho příliš pozdě, teď, když již nebezpečí bylo na prahu. Doufám, pane fediteli, že se přičiníte, abyste napravil své opomenutí, a že dostojíte slovu, že oba lupiči budou ještě dnes ve vězení."

"Jsem tím skoro jist, výsosti, že Luccheni i Michielsova najdu v bytě. Půjdu tam ihned a dám je oba sebrati. . . . Smím věděti, výsosti, jakou asi máte hmotnou škodu?"

"To vám nedovedu s určitostí říci. Měl jsem v tobolece více tisíc lir, ale kolik tam bylo, nevím. To však jest vedlejší. Luccheni sebral nám nejmilejší rodinné šperky, ty, jež z pravidla nosíme. Ty bych rád dostal nazpět."

Po té kníže podrobně popsal všechny šperky, jež mu v noci byly uloupeny.

Policejní úředník sepsal si zápisník a odešel. Před odchodem ho kníže znovu upozornil, aby celý příběh zachoval co možno v tajnosti.

Policejní náčelník jel k obydlí Michielsovu. Přibral k sobě dva občanské strážníky a s těmi vstoupil do bytu kameníkova.

Michiels však nebyl k nalezení. "Odešel dnes v noci se svým přítelcem, jménem Luccheni," pravila jeho domácí. "Mám za to, že šli někam v naléhavé záležitosti obchodní, neboť mně Michiels ničeho neřekl. Zajisté se brzo opět vrátí."

"Znáte mne?" tázal se policejní náčelník štafeny.

"Ano, znám."

"Jsem náčelník policie paremské. Tito dva pánové jsou detektivové. Ukažte nám všechny majetek Michielsovu, neboť všechno zabavíme a odvezeme."

"Má toho velice málo, prosím. Je to chudý dělník, má jen dvoje prádlo."

"Platí vám řádně za byt?"

"Ano, vždy."

"Pije rád?"

"Má rád nápoje, ale doma dosud nikdy ostudu neprovedl."

"S kým se stýkal?"

"S nikým kromě lokaje Luigi Luccheniho."

"Dobrá. Ukažte nám majetek Michielsovu."

Žena zavedla policejního úředníka k malé zelené truhlici. "Zde je všechno jen majetek," pravila.

Policejní náčelník otevřel pozorně truhlici. Bylo v ní několik kusů starého a špinavého prádla. Tajní policisté je kus za kusem vybírali. Sotva vybrali několik hadrů, uskočil jeden tajný policista zděšen od truhlice.

"Co to?" tázal se policejní náčelník zvědavě.

"Něco podobného pekelnému stroji."

"Vyndejte to!"

"Netroufám si. Věc tato jest z plechu a vyčnívá z ní hořák; snad by vybuchla."

"Pekelný stroj pod mou stěchou? Ježíš, Maria, Josefi!" zvolala stařena zoufale. "Což by byl Michiels tak špatný?"

Policejní náčelník chvíli se rozpakoval, ale když viděl, že oba tajní policisté se strachují sáhnouti k tak zvanému pekelnému stroji, naklonil se k truhlici a směle stroj vytáhl.

Stroj podobal se malé plechové skřínce. Byl pečlivě obalen hořákem a pod hořákem napříč byl listek papíru. Na tomto listku bylo psáno latinskými tiskovými literami: "Zhotovil Pietro Acciarito, rodem z Arteny, pro vládky krále Umberta."

To bylo překvapení.

Policejní náčelník vynesl pekelný stroj na ulici, dal povolati vojenské odborníky a ti prozkoumali záhadný nález v truhlici Michielsově. Shledalo se, že jest to nejnebezpečnější nástroj.

Zpráva ta rozletěla se bleskurychle po celé Parmě a nazejtří po celé říši. Všecky četnické stanice obdržely popis Luccheniho, Michielsova a stroje pekelného stroje, Pietra Acciarita.

První dva byli hledáni po celé Parmě, avšak nadarmo.

Elvira, dcera hostinského z Go-

lenty, mohla by dáti podrobnější zprávu o uprchlících, ale protože mlčela, netušili ani její rodiče, jaké má tajemství.

Počalo se také šeptati o loupeži u kněžny Arragonské spáchané, ale kolik lidí bylo v Parmě, každý vypravoval o tom jinak.

Na to nastalo proásledování anarchistů v Itálii. Policie i četníci pracovali s napjetím všech sil. Stala se četná zatčení, ale praví a nebezpeční anarchisté při prvním poplachu zmizeli. Celé houfy vyrojily se jich do Paříže a do Švýcarska. Zejména do Švýcarska s oblibou prchali, neboť na území švýcarském není trest smrti. Ve Švýcarsku totiž dle ústavy ze dne 29 května 1874, článku 65, jest v celém území republiky trest smrti zrušen. A také v těch případech, když cizinec spáchá na švýcarské půdě zločin, nesmí býti vydán tomu státu, jemuž vrah náleží.

Přes všechno namáhání vládky policie nemohl býti Pietro Acciarito dostižen, ačkoli po celé zemi ho hledali.

Michiels a Luccheni tehdy zakrněli vedle Acciarita, který upravit pekelný stroj pro krále Humberta. Tento zálý a zkažený anarchista dobrovolně se objevil, sám vpadl do nebezpečí, spáchav nový atentát. Zdá se, že nedůvěřoval pekelnému stroji, proto ho daroval Michielsovi.

Dne 22 dubna 1897 stalo se v Římě, že Pietro Acciarito vztáhl ruku na svého panovníka.

Král Humbert jel právě s prvním svým pobočníkem k dostihům. Před branou Sangiovanu, jež jest od Říma dva kilometry vzdálena, přiblížil se ke královskému kočáru mladý muž, vyskočil na stupátko a bodl dýkou pe králi. Dýka krále nezasažila, neboť s podivuhodnou chladnokrevností zvedl se v kočáře a vyhnul se jí. Král jel dále na dostihy.

Útočník po útoku odhodil dýku a dal se na útěk. Dva karabini, a jeden inspektor policejní se ho zmocnili.

Tento útočník byl — Pietro Acciarito, čtyřladvacetiletý zámečnický pomocník. Zločince odvedli do žaláře, kde odepí podati jakékoli vysvětlení.

Na otázku kvestorovu, jaké má zaměstnání, odpověděl Acciarito lakonicky: "Umírám hladem!"

"Co to má býti?" tázal se kvestor.

"Nás zámečnický, stolaře a kameníky čeká jen smrt z hladu."

"Ale povězte přece, jakého jste zaměstnání?"

"Jsem zámečnick. Pakliče jsem nikdy nezhotovoval, nemám se z čeho zpodobati."

"Kde bydlíte?"

"Což může míti takový chudšák také byt? Měl jsem dříve v ulici Machiavelli, ale musil jsem ji opustiti. Dva dny jsem bez práce."

"Proč jste tedy spáchal ten atentát?"

"Když jsem viděl to množství krásných kočárů, množství bohatých lidí, když jsem slyšel, že v dostizích jedoumu koni bylo placeno 24.000 lir, kdežto já nemám ani haléře — ztratil jsem rozum!"

Luccheni a Michiels utekli do Janova, nejbližšího to přístavního místa. Měli v úmyslu, že odtud přeplaví se nejbližší lodí do Marseille a odtud pevninou, po železnici dostanou se do Paříže.

Z Parmy do Janova jede se vlakem několik hodin.

Oba anarchisté byli odpoledne po loupeži u knížete z Arragonu spáchané již v Janově. Janov jest veliké přístavní město. Sta lidí z celého světa zde kotví u břehu.

V Janově tvoří bezpečnostní stráž několik policistů. Zde se nikdy zločinci nehledají.